בה א מיי׳ פ״ה מהלכות מעשה קרבנות הל"כ:

רבינו חננאל

ואוקימנא לה לר׳ יוסי ולר׳ שמעון, ומאי אף דקתני הא והא אלפת, והכי קתני נותנין ללפת ולכרוב, ר׳ יוסי אומר ואף להפלוט. ר׳ יוסי הוא התנא קמא דפליג על ר׳ שמעון. ותניא ידך נותנין פאה ללפת ולקפלוט, ר' שמעון אומר ללפת ואף לכרוב, ר"ש הוא התנא קמא דר' יוסי, נמצא תנא קמא דר' יוסי ר׳ שמעוז, ות׳׳ק דר׳׳ש רבי יוסי, ואמאי דקתני ת״ק ראשון, מוסיף עליה בר פלוגתיה אף כך וכך. בן ל) נכי היין נותן רק, בא אביו! ירק, בא אביו לעניים טעונין ועומדין . רפחח הגוה. אמר להח רוי לכם כפלים מעשר עני, לא מפני שעיני צרה, אלא . נותנין פיאה לירק. ת״ר ..... בראשונה היו הפרוה ולערב היו חולקין . אותן, והיו בעלי זרועו אותן הקדישום בעליהם לשמים . כו'. עד כדי שיהיו עולי כו, עו כוף שיוויו עולי רגלים רואין שמלאכתן נאה בלי דלם. תניא קורות שקמה היו ביריחו. בזרוע. עמדו בעליהז בתרופ, עליהם והקדישום לשמים. עליהם ועל כיוצא בהן אמרו אוי לי מבית חנז אוי לי מלחישתן שהיו רכילין, מאלתן שהיו בעלי זרוע, . אוי לי מבית קתרוס, אוי י לי מקולמוסן שהיו חוקקין חוקקי און. אוי לי מבית ישמעאל בן פיאבי, הוא היה טוב ובני ביתו היו בעלי אגרופין, והם כהנים בכל אגורכן, יוום כוונים גדולים ובניהם גזברין, וחתניהן אמרכלין ועבדיהם חובטין העם במקל. ת״ר ארבע צווחות ושתים ביציאה, ראשונה צוחה צאו מכאן בני עלי, צוחה, צא מכאן יששכר איש כפר בדקאי שמכבד ועביד עבודה, ונמצא ונמצא מבזה קדשי שמים ליגע בהן בידו. ועוד צוחה שאו שערים ראשיכם ויכנס יוחנן בן נרכיי תלמיד פצאי ומילא כרסו מקדשי שמים. ועוד צווחה עזרה שערים תלמידו של פנחס וישמש

אלא מפני שאמרו חכמים אין פיאה לירק. ואם תאמר מכל מקום ליפטר ממעשר מפני שהפקירם והפקר פטור ממעשר וי"ל כב"ה דאמרי במס' פאה [פ"ו מ"א] אינו הפקר עד שיופקר לעניים ולעשירים כשמיטה וילפינן (בירושלמי) משמיטה דכתיב תשמטנה

ונטשתה מה ת"ל ונטשתה יש לך נטישה אחרת שהיא כזו ומה היא זו הפקר לעניים ולעשירים א"נ אפילו בית שמאי דילפי מפיאה וסברי דהפקר לעניים הפקר י (הכא מחייבי משום דהפקר בטעות הוה) וטעמא מפרש התם דכתיב בפיאה לעני ולגר מה תלמוד לומר תעזוב אותם יש לך עזיבה אחרת שהיא כזו ומה היא זו לעניים ולא לעשירים ומיהו בפיאה גופיה כולי עלמא מודו דפטורה כדדרשינו בספרי ובא הלוי כי איו לו חלק ונחלה עמך יצא זה שיש לו ללוי חלק בהן שאם הוא לוי עני נוטל פיאה: דבריך ידיה בשיראי. פירש בקונטרס וחלילה פוסלת

בקדשים דכתיב ולקח הכהן בעינן שתהא לקיחה בעלמו של כהן וא"ת והא גבי לולב לא אמרינן הכי בפרק לולב הגזול (סוכה דף לו.) גבי לא לינקוט אינש לולבא בסודרא רבא אמר לקיחה על ידי ד"א שמה לחיחה ותירץ ר"י דהתם מיירי באוחז הלולב על ידי סודר כעין לבת כגון שכרך הלולב בסודר ואוחז בסודר שהסודר מסייעו להחזיק וכי האי גוונא לא הויא חלילה א וכן משמע בההיא שמעתא דבהכי מיירי דהא האמר התם לא ליהדוה אינש לוליבא בהושענא דילמא נתרי טרפי והוי כחלילה רבא אמר מין במינו אינו חולך משמע דבשאינו מינו חולך והיינו משום דההיא הוי כעין דשמעתין דכריך ידיה בשירחי דכי האי גוונא שייכא חלילה!

הדרן עלך מקום שנהגו

הכי גרסינן נימא סלמא סנאי הוו לא סרי סנאי הוו סנא קמא דרבי יוסי היינו ר' שמעון ותנא המא דרבי שמעון היינו רבי יוסי ומאי אף אקמייםא: לימא פלפא פנאי הוו. מנא המא דר' יוסי ללפת ולכרוב ולא לקפלוט ותנא קמא דרבי שמעון ללפת ולקפלוט ולא לכרוב ורבי

יוסי ורבי שמעון כי הדדי סבירא להו דללפת ולכרוב ולהפלוט: לא. ת"ק דר' שמעון הוא ר' יוסי ות"ק דר' יוסי הוא ר' שמעון ומאי אף דקאמרי תרווייהו אקמייתא דתנא המא דידהו קיימי דהיינו אלפת דקאמר תנא קמא דרבי יוסי ללפת ולכרוב וקאמר ליה רבי יוסי אף לקפלוט כמו ללפת אבל לכרוב לא ותנא קמא דרבי שמעון נמי הכי קאמר ללפת ולקפלוט כרבי יוסי וקאמר ליה רבי שמעון אף לכרוב כמו ללפת אבל לקפלוט לא דהיינו כתנא קמא דר׳ יוסי: בן בוהיין. שם אביו בוהיין: כפליים במעושר גרסי׳. אני אתן לכם כפליים שיש לכם עכשיו פיאה אתן לכם חולין מתוקנין ומעושרין: אין נוסנין פיאה לירה. משום דמפחע ליה ממעשר דכתיב (דברים יד) ובא הלוי כי אין לו חלק ונחלה עמך מי שאין לו נחלה עמך חייב לעשר יצא פיאה שיש לו נחלה עמך דהפקר נינהו וכן בשביעית דהפקר פטור ממעשר דכתיב (שמות כג) ואכלו אביוני עמך ויתרם תאכל חית השדה מה חיה אוכלת ופטורה ממעשר אף אביונים פטורין מן המעשר: למה ליה למימר להן לא מפני כו'. הא קא יהיב להן כפליים ומיחוא חזו דלא עין לרה היא: דלא נימרו דחויי מדחי לן. ולא יתן לנו כלום דמה לו ליטול זו וליתו פי שנים לפיכך הולרך לפרש להן טעמא של דבר: עורות קדשים. עור עולה וחטאות ואשמות וקרבנות ליבור שמתחלקין עורות קדשי הקדשים לכהנים כדכתיב (ויקרא ז) עור העולה אשר הקריב וילפינן בובחים (דף קג:) מעולה כל עורות קדשי קדשים: ולערב. שכל יום היו מחלקין חותן לאנשי בית אב שעבדו היום שהמשמר היה חלוק לששה בתי אבות לששה ימים ומה שהגיע ליומן הן מרובה הן מועט הוא נוטל אע"פ שיש יום שמרבים היחידים להביא ביום זה מחבירו: בעלי זרועות. שהיו בכהנים חזקים מחביריהם: לערב שבת. דכולי משמרה תיהוי התם ולא יניחו לבעלי זרועות ליטול בזרוע: גדולי כהונה. שרים שבהן: עמדו בעלים. כל כהני משמרות יחד והקדישום לבדק הבית: בהר הבית. רחבה פנויה חוץ לעורה ויש שם מעלות כדאמרינן בפ"ק דיומא (דף מו.): דלם. דופי: קורום. מחוברין. עוביו של אילן קרי קורה: בייחום. כהן גדול היה וכן כולן ™ן והיו להן עבדים חמסנין וחובטין את העסן:

נימא תלתא תנאי הוו לא תרי תנאי הוו ותנא קמא דר' שמעון היינו ר' יוםי ותנא קמא דר' יוםי היינו ר' שמעון ומאי אף אקמייתא ת"ר סבן בוהיין נתן פיאה לירק ובא אביו ומצאן סבן לעניים שהיו מעונין ירק ועומדין על פתח הגינה אמר להם בני השליכו מעליכם ואני נותן לכם כפליים במעושר לא מפני שעיני צרה אלא מפני שאמרו חכמים אין נותנין פיאה לירק למה ליה למימרא להו לא מפני שעיני צרה כי היכי דלא לימרו דחויי הא מרחי לן ת"ר יבראשונה היו מניחין עורות קדשים בלשכת בית הפרוה לערב היו מחלקין אותן לאנשי בית אב והיו בעלי זרועות נוטלין אותן בזרוע אהתקינו שיהיו מחלקין אותן מערב שבת לע"ש דאתיין כולהו משמרות ושקלן בהדדי ועדיין היו גדולי כהונה נוטלין אותן בזרוע עמדו בעלים והקדישום לשמים אמרו לא היו ימים מועמים עד שחיפו את ההיכל כולו במבלאות של זהב שהן אמה על אמה כעובי דינר זהב ולרגל היו מקפלין אותן ומניחין אותן על גב מעלה בהר הבית כדי שיהו עולי רגלים רואין שמלאכתם נאה ואין בה מדלם מתנא אבא שאול אומר קורות של שקמה היו ביריחו והיו בעלי זרועות נוטלין אותן בזרוע עמדו בעלים והקדישום לשמים עליהם ועל כיוצא בהם אמר אבא שאול בן במנית משום אבא יוסף בן חנין אוי לי מבית בייתום אוי לי מאלתן אוי לי מבית חנין אוי לי ®מלחישתן אוי לי מבית קתרום אוי לי מקולמוםן אוי לי מבית ישמעאל בן פיאכי אוי לי מאגרופן שהם

אלסן. מקלומיהן כמו לא באלה ולא ברומח במסכם שבת (דף סג.): לחישסן. יועלי רע: קולמוסין. שהיו כותבין איגרות לרעה: אמרכלים. אמר

כולו. על פיו נחתך כל לורך הקדש: שטימאו. כדכתיב (שמואל א ב) אשר ישכבון את הנשים: כריך ידיה בשיראי. וחלילה פוסלת בקדשים דבעינן ולקח הכהן" שיקח בעלמו" ועוד דבזיון הוא: ישמעאל בן פיארי. כשר היה אבל אנשי ביתו היו בעלי זרוע: שלש מאוח עגלין. שהיה

מגדל בביתו כהנים הרבה: מאי סלקא ביה. מה גמול נשתלם: מלכא ומלכסא. מלכי בית חשמונאי: גדיא יאי. גדי טוב למאכל יותר מן הכבש:

כהנים גדולים ובניהן גיזברין וחתניהם אמרכלין ועבדיהן חובטין את העם במקלות יתנו רבנן ארבע צווחות צוחה עזרה ראשונה צאו מכאן בני עלי שמימאו היכל ה' ועוד צווחה צא מיכן יששכר איש כפר ברקאי שמכבד את עצמו ומחלל קדשי שמים דהוה כריך ידיה בשיראי ועביד עבודה ועוד צווחה העזרה שאו שערים ראשיכם ויכנם ישמעאל בן פיאכי תלמידו של פנחם וישמש בכהונה גדולה ועוד צווחה העזרה שאו שערים ראשיכם ויכנס יוחנן בן גרבאי תלמידו של פנקאי וימלא כריסו מקדשי שמים אמרו עליו על יוחנן בן נרבאי שהיה "אוכל ג' מאות עגלים ושותה ג' מאות גרבי יין ואוכל ארבעים סאה גוזלות בקינוח סעודה אמרו כל ימיו של יוחנן בן נרבאי לא נמצא נותר במקדש מאי סלקא ביה ביששכר איש כפר ברקאי אמרי מלכא ומלכתא הוו יתבי מלכא אמר גדיא יאי ומלכתא אמרה אימרא יאי אמרו מאן מוכח כהן גדול דקא מסיק קרבנות כל יומא אתא איהו

מ) אולי ל"ל בן מביא ייןוכ"ה בירושלמי כאן או שהי׳ גורם בירושלמי בן נכי היין

עליך פרק מקום שנהגו

. ובתוספתא הגי' מעשה בבן נבו ועי' במראה הפנים כאן.

ב) [תוספתא דמנחות פי"ג ה"ד וזבחים פי"א ה"ז], ג) ובערוך ערך דלום פי בומין ד) ושת במוממחת ערך לחשן, ו) כריתות כח. פון מוש], ז) פי׳ לו ולאנשי ביתו כי היו לו בני בית לרוב, ת) ס״א רש״ל, ע) [ויקרא דן, י) ניומא סא:ו. כ) מ״ח פה ושייך בסמוך אחר מלות ולא לעשירים ונכון, () [ועי תוס' יומא נח. ד"ה מין ותוס' זבחים כד. ד"ה הואיל ותום׳ סוכה לז. ד״ה כיז.

מוסף רש"י

דהוה בריך ידיה בשיראי. כדי שלא ילכלך ידו נגשר וגדס (כריתות כח:). בקינוח סעודה. לחמר חכילמו (שם).

מוסף תוספות

גוף הלולב. תוס' הרא"ש.